

Baba Dochia

A fost odată o baba uitată de ani și bunătate, care sălășuia într-o casă de stâncă sus la munte sus și Baba Dochia era numele ei.

Așa de frig era la ea în suflet că umbla tot timpul încotoșmănată cu nouă cojoace.

Ea avea un fecior, flăcău vestit și de multe fete iubit, pe nume Dragobete. Numai el ce rămăsese la casa babei, și cu o turmă de oi.

Într-o bună zi, Dragobete își găsește fata cea aleasă, bună și frumoasă, și-o aduce acasă.

Dar Baba Dochia nu a avut ochi buni pentru noră, tot găsindu-i cusururi și căutându-i nod în papură.

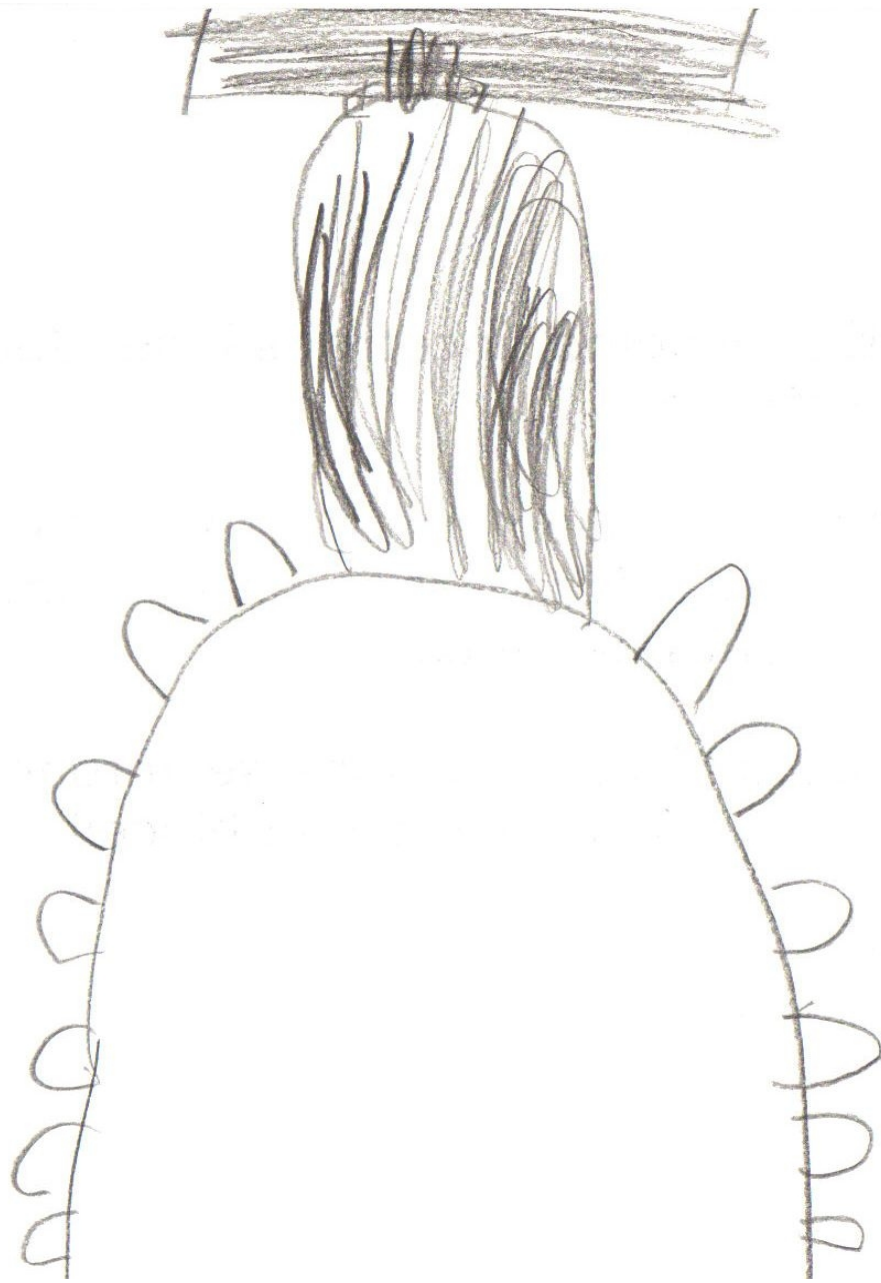
În anul acela a venit o iarnă grea, care nu se mai termina. Într-o zi cu ger sticlos de făurar, Baba Dochia îi spune norei că ea a adus iarna cea lungă și o trimite să aducă flori de primăvara.

Nora pleacă abătută, neștiind încotro să se ducă să găsească flori de primăvara.

Pe drum se întâlnește cu Domnul Mărțișor, căruia îi povestește necazul ei, iar Mărțișor îi dă un mănunchi de ghiocei să aducă primăvara babei cu ei.

Bucuroasă de această întâmplare, nora se întoarce de grabă la Baba Dochia cu ghioceii. Era ziua de 1 Martie.

Când o vede Baba Dochia pe noră cu ghioceii, crede că a venit într-adevăr primăvara, și pleacă cu turma de oi.

Pe drum începe să-și dea jos câte un cojoc în fiecare zi.

După nouă zile, când baba nu mai avea nici un cojoc pe ea, vremea se întoarce cu un ger aspru de înghețau și apele și pietrele. A înghețat și baba, cu oi cu tot. S-au prefăcut în stânci, și acolo au rămas până în ziua de azi.

